

Under författarfrukosten i Kulturhuset Ängeln i lördags bjöd Jonas Hassen Khemiri på både skratt och allvar. Mycket handlade förstas om hans aktuella roman och pjäs "Jag ringer mina bröder" som nyligen hade urpremiär på Malmö Stadsteater, och som i vår åker på turné och då bland annat ges i Örebro 22 mars och Eskilstuna 3 april. För regi står Farnaz Arbabi och i rollerna ses Angelica Radvolt, Kardo Razzazi, Gloria Tapia och Pablo Leiva Wenger.

Frukost med en jobbig storebror

I lördags var det dags för Kulturhuset Ängeln att för andra gången bjuda in till författarfrukost. Denna gången var det Jonas Hassen Khemiri som stod på tur, aktuell med bland annat romanen och pjäsen "Jag ringer mina bröder".

Det är fullsatt runt borden när Jonas Hassen Khemiri tar plats på Hörnets scen. Ett femtiotal personer har tagit plats i biblioteket, dagen till ära, för att serveras frukostbuffé och höra Jonas berätta om sin relation till teatern, sina böcker och självvironiska historier hämtade ifrån hans eget liv.

Inledningsvis berättar han för oss om de 200 kritiker han själv valde att kalla "teaterhatare" som blivit inbjudna att sitta i publiken under en provföreställning av "Jag ringer mina bröder".

– Var hittade ni dem då? undrar någon i publiken och ett medhållande fniss sprider sig bland åskådarna.

– Ja, det kan man ju undra, svarar Jonas och skrattar. Men, fortsätter han sedan, ska jag berätta en sak? Detta får ni absolut inte berätta för någon, men jag är en av dem. Jag hatar teater.

Jonas förklarar att teatern aldrig riktigt varit hans värld, för honom var teaterscenen en konstig plats där människor pratade på konstiga vis. Men

någonstans finns det ändå någonting konstnärligt i teatern, ett sätt att hitta osäkra gränser och att kunna använda ord som en slags nödutgång i en värld full av homofobi, rasism och antifeminism.

Skratt med allvarlig underton

Jonas föreläsning väcker många skratt, men har också en allvarlig underton och ett mycket tänkvärt budskap, inte minst när "Jag ringer mina bröder" kommer på tal.

Boken och pjäsen är baserade på det verkliga drama som ägde rum för lite mer än två år sedan: En man som sprängde sig själv till döds mitt i centrala Stockholm.

– Jag var ute och gick den dagen och fick helt plötsligt känslan av att någonting hade hänt, förklarar Jonas. Några minuter senare började mobiltelefonen pipa. Min första impuls var att ringa mina bröder.

– Jag är en väldigt jobbig storebror som alltid ger mina bröder råd, vilket de kan tycka är väldigt tröttsamt. Men denna gången var det på allvar.

Jonas, som har en svensk mamma och en tunisisk pappa, fick plötsligt för sig att han och hans bröder skulle matcha de signalement som bombmannen hade och att någon kunde förknippa dem med gärningsmannen om de inte betedde sig så " normalt" som möjligt.

– Jag ringde mina bröder och talade om för dem att stanna hemma, säger Jonas. Att bli osynliga, upphöra att existera. Nej, jag ändrade mig – bli maximalt synliga! Klä in er i julgranskulor! Var bara så normala som möjligt så är det ingen fara.

Rädsla för rädslan

Jonas tankar blev till romanen och pjäsen "Jag ringer mina bröder", som utspelas under 24 timmar i huvudpersonen Amors liv.

– Det finns en rädsla för vad rädslan gör med våra hjärnor, säger Jonas. Jag menar, har ni försökt vara normala någon gång? Det är omöjligt! Ingen är normal.

Föreläsningen avslutas med att Jonas läser högt ur en gripande novell om sin mormor och svarar på publikens frågor. Författarfrukosten blir mer som ett samtal mellan Jonas och publiken, någonting som verkar uppskattas väldigt mycket av gästerna.

– Det är en utmaning att hitta ett koncept som funkar för alla olika målgrupper, berättar Hanna Rasmussen, programkoordinator på Kulturhuset Ängeln. Någonting vi lärt oss är att mat och kultur fungerar väldigt bra ihop och med tanke på den respons vi fått verkar vi vara på rätt väg!